

Bůh řídí dějiny, i když se nám někdy zdá nepřítomný nebo vzdálený

Na první veřejné středeční audienci s poutníky se papež Lev rozhodl pokračovat v katechezi o „Ježíši Kristu, naší naději“, kterou František začal v lednu u příležitosti Jubilejního roku 2025.

21.05.2025

Drazí bratři a sestry,

jsem rád, že vás mohu přivítat na své první generální audienci. Dnes navazuji na cyklus katechezí k jubilejnímu roku na téma „Ježíš Kristus, naše naděje“, který zahájil papež František.

Dnes budeme pokračovat v rozjímání nad Ježíšovými podobenstvími, která nám pomáhají znovu nalézt naději, protože nám ukazují, jak Bůh působí v dějinách. Dnes bych se chtěl zastavit u jednoho poněkud zvláštního podobenství, protože se jedná o jakýsi úvod ke všem podobenstvím. Mám na mysli podobenství o rozsévači (srov. *Mt* 13,1-17). V jistém smyslu můžeme v tomto příběhu rozpoznat způsob Ježíšovy komunikace, který nám může mnoho říci o dnešním hlásání evangelia.

Každé podobenství vypráví příběh, čerpající z každodenního života, který nám však chce sdělit něco víc,

odkazuje nás k hlubšímu významu. Podobenství v nás vyvolává otázky, vybízí nás, abychom se nezastavovali u vnějšího vzhledu. Před příběhem, který se vypráví, nebo před obrazem, který mi je předkládán, se mohu ptát: kde jsem já v tomto příběhu? Co mi tento obraz říká o mém životě? Slovo podobenství pochází z řeckého slovesa *paraballein*, které znamená *vrhnout před sebe*. Podobenství mi vrhá před oči slovo, které mě pobízí a nutí mě klást si otázky.

Podobenství o rozsévači hovoří právě o dynamice Božího slova a o účincích, které má. Každé slovo evangelia je totiž jako sémě, které je zaseto do půdy našeho života. Ježíš často používá obraz semene s různými významy. Ve třinácté kapitole Matoušova evangelia uvádí podobenství o rozsévači řadu dalších krátkých podobenství, z nichž některá hovoří právě o tom, co se děje v zemi: o pšenici a plevele, o

hořčičném zrně, o pokladu ukrytém v poli. Co je tedy tou zemí? Je to naše srdce, ale také svět, společenství, církve. Boží slovo totiž oplodňuje a podněcuje veškerou skutečnost.

Na začátku vidíme Ježíše, jak vychází z domu a kolem něj se shromažďuje velký zástup (srov. *Mt 13,1*). Jeho slova fascinují a vzbuzují zvědavost. Mezi lidmi jsou samozřejmě různé situace. Ježíšova slova jsou určena všem, ale na každého působí jinak. Tento kontext nám pomáhá lépe pochopit smysl podobenství.

Poměrně originální rozsévač vychází, aby zasel, ale nestará se o to, kam semeno padá. Rozhazuje semeno i tam, kde je nepravděpodobné, že přinese ovoce: na cestu, mezi kameny, mezi trní. Tento přístup posluchače udivuje a vede k otázce: proč?

Jsme zvyklí věci počítat – a někdy je to nutné –, ale v lásce to neplatí!

Způsob, jakým tento „mrhající“ rozsévač rozhazuje semeno, je obrazem toho, jak nás miluje Bůh. Je sice pravda, že osud semene závisí také na tom, jak ho přijme půda a v jaké situaci se nachází, ale v tomto podobenství nám Ježíš především říká, že Bůh rozsévá semeno svého slova na všechny druhy půdy, tedy do všech našich situací: někdy jsme povrchní a roztržití, jindy se necháme unést nadšením, jindy nás tísní starosti života, ale jsou i chvíle, kdy jsme otevření a vnímaví. Bůh má důvěru a doufá, že semeno dříve či později vyrostе. Miluje nás takové, jací jsme: nečeká, až se staneme nejlepší půdou, ale vždy nám velkoryse daruje své slovo. Možná právě když vidíme, že nám důvěřuje, zrodí se v nás touha být lepší půdou. To je naděje, založená na skále Boží velkorysosti a milosrdenství.

Když Ježíš vypráví o tom, jak semeno přináší ovoce, mluví také o svém

životě. Ježíš je Slovo, je Semeno. A semeno, aby přineslo ovoce, musí zemřít. Toto podobenství nám tedy říká, že Bůh je ochoten „promarnit“ sám sebe pro nás a že Ježíš je ochoten zemřít, aby proměnil náš život.

Přichází mi na mysl ono krásné Van Goghovo plátno: *Rozsévač při západu slunce*. Onen obraz rozsévače pod žhavým sluncem mi připomíná také námahu rolníka. A zaráží mě, že Van Gogh za zády rozsévače namaloval již zralé obilí. Připadá mi to jako obraz naděje: tak či onak, semeno přineslo ovoce. Nevíme přesně jak, ale je to tak. V centru dění však nestojí rozsévač, který zůstává stranou, ale celému plátnu vévodí obraz slunce, snad aby nám připomínal, že Bůh řídí dějiny, i když se nám někdy zdá, že je nepřítomný nebo vzdálený. Je to slunce, které ohřívá hroudy země a dává zrnům dozrát.

Drazí bratři a sestry, v jaké životní situaci nás dnes oslovuje Boží slovo? Prosme Pána o milost, abychom vždy přijímali toto semeno, kterým je jeho slovo. A pokud si uvědomíme, že nejsme úrodnou půdou, nezoufejte, ale prosme ho, aby na nás dále pracoval, abychom se stali lepší půdou.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/buh-ridi-dejiny-i-kdyz-se-nam-nekdy-zda-nepřitomny-nebo-vzdaleny/>
(23.03.2026)